

sig gøre at gaa til yderligere Nedsættelser end her foreslaaet, for saa vidt man ønsker at opnaa Balance mellem Udgifter og Indtægter.

Der er ikke foreslaaet nogen Nedsættelse af Nummerporto af Dagblade. Det erkendes derimod, at den Ordning, der er blevet truffet for Ugebladenes Vedkommende, og som traadte i Kraft den 1. Juli 1921, hvorved man sondrede mellem Ugeblade med begrænset Annoncestof og Ugeblade uden Begrænsning med Hensyn til Annoncestoffet, ikke har svaret til Forventningerne. Jeg maa dog sige, at man fra Postadministrationens Side havde ønsket at opretholde denne Ordning, men den Utilfredshed, som den har skabt, navnlig indenfor Ugebladenes Udgivekreds, har efter min Mening saa megen Berettigelse, at jeg har ment det rigtigt at gaa bort fra den Ordning, der da blev truffet. Sondringen mellem de to Arter af Ugeblade er derfor ophævet i det foreliggende Lovforslag, og der er fastsat en bestemt Nummerporto af 2 Ø.

Der foreslaas endvidere et Par Tilføjelser til Bestemmelsen om Postvæsenets Eneret. Den ene gaar ud paa at forbyde, at der dannes Sammenslutninger til privat Besørgelse af Deltagernes eller andre Forretningers Korrespondance. Det er som bekendt et Forhold, der allerede er praktiseret indenfor de københavnske Assurandørers Kreds ved Oprettelse af det saakaldte Assuranceposthus, hvorved der undrages Statskassen et ikke helt ubetydeligt Beløb. Noget saadant er i Virkeligheden i Strid med Eneretsbestemmelsens Aand og Mening. I Postloven af 9. Maj 1919 tillægges der Postvæsenet en Eneret ogsaa for den lokale Besørgelse, men denne gøres illusorisk, naar man paa den Maade kan omgaa den. Da man efter Bestemmelsens Ordlyd i Henhold til Højesteretsdommen ikke har Hjemmel til at forbyde dette Forhold, søges der nu Lovhjemmel dertil. Det er nødvendigt for Postvæsenet at have det saaledes, at det kan udnytte den mere indbringende Del af sin Virksomhed fuldt ud, da det ellers ikke vil kunne opretholde den mindre indbringende, ja, tabvoldende Del, navnlig altsaa Forsendelserne ud over Landet til de tyndt befolkede Egne. Naar Postvæsenet skal have Forpligtelse til at besørge Posten overalt i Landet, maa det ogsaa have Ret til at faa Besørgelsen af Posten til de Dele af Landet, hvor den kan give nogen Indtægt udover den Udgift, den medfører. Der har været en Del Forhandling i Folketingets Udvalg om dette Punkt, og der er i Folketinget blevet ved-

taget følgende Affattelse af § 5 c, som omhandler dette Forhold: „Ingen maa drive Erhvervsvirksomhed med Indsamling, Befordring eller Udbringning af Brevforsendelser (§ 1 a.), ligesom det er forbudt at danne eller opretholde Sammenslutninger til privat Besørgelse af Deltagernes eller andres forretningsmæssige Brevforsendelser, alt dog medmindre Ministeren for offentlige Arbejder udtrykkelig giver Samtykke dertil“. Med denne Ordlyd menes det, at Postvæsenets Eneret er tilstrækkelig sikret. Jeg vil dog gerne have Lov til her at udtale, at naar man har faaet vedtaget denne Form, hvorigennem Postvæsenets Eneret sikres, er det ikke dermed Meningen at gribe ind overfor Forhold, som er skabt under den hidtil bestaaende Ordning, og som har faaet Domstolenes Anerkendelse under denne Ordning, men det er for at hindre, at dette skal faa Konsekvenser, som kan blive af vidtrækkende Betydning for Postvæsenets hele Økonomi.

Den anden Tilføjelse med Hensyn til Postvæsenets Eneret tager Sigte paa det Forhold, at danske Firmaer for at spare Porto lader Forsendelser, som de i større Mængde skal have bragt til Adressater her i Landet, f. Eks. Reklameforsendelser og lignende, afsende fra Udlandet, f. Eks. fra Tyskland, hvis Takster paa Grund af Valutaforholdene ligger betydeligt under de indenrigske danske Takster. Da hele Porto ved Brevforsendelser ifølge Verdenspostkonventionen tilfalder Afsendelseslandet, bevirker denne Fremgangsmaade, at det danske Postvæsen slet intet faar for Besørgelse af saadanne Breve og Tryksager, som dog efter hele deres Art maa betragtes som indenrigske Postforsendelser. Fra Postvæsenets Side har man udstedt et Forbud mod denne Fremgangsmaade, idet man har støttet dette paa, at Forudsætningen for den nævnte Bestemmelse i Verdenspostkonventionen udelukker en saadan Fremgangsmaade. Men for nu at være fuldstændig sikker overfor dette Forhold stiller man Forslag om, at der i selve Postloven indsættes en Bestemmelse om, at man kan modarbejde dette Forhold gennem Straffebestemmelser.

Endvidere søges der Lovhjemmel til at indføre andre Former for Besørgelse af Aviser, der skal omdeles af Postvæsenet, end de to Hovedformer, man hidtil har haft, nemlig de abonnerede og de anmeldte Aviser, samt til at fastsætte Betalingen herfor. En saadan ny Besørgelsesform praktiseres for Tiden forsøgsvis med de københavnske Dagblade af Aktieselskabet Bladkompag-